

Brorsen: Det er ikke saa ualmindeligt, at vi om Foraaret staaer over for et Lovforslag som det, der i Dag er til Behandling. For et Aar siden havde jeg Lejlighed til at udtale, at jeg ikke vilde blive forundret, om vi om et Aar igen vilde blive stillet over for et lignende Forslag. Det lader jo til, at Vanskelighederne for de paagældende Organisationer ved at blive enige om Lønforholdene stadig bliver større, saa at Rigsdagen til sidst under en eller anden Form maa træffe Afgørelse. Jeg tror, det er femte Gang, vi i de senere Aar har staaet over for et Forslag af denne Karakter. Forslaget er imidlertid i Aar for saa vidt ret let overskueligt, som det kun drejer sig om en enkelt Organisation, Arbejderne i Slagterierne og Arbejdsgiverne, altsaa Slagterierne. Parterne har altsaa ikke kunnet blive enige, og nu foreslaar Regeringen, at Rigsdagen skal tage Affære. Det er naturligvis gaaet paa den sædvanlige Maade, naar Arbejderne har rejst Krav om Ændring af deres Lønforhold, at Parterne har forhandlet med hinanden, men ikke har kunnet blive enige, og at Forligsmanden derefter har taget Affære, og det er endt med, at han har stillet et Mæglingforslag, som imidlertid kun den ene af Parterne, Arbejderne, har vedtaget, medens derimod Slagterierne ikke mente at kunne gaa ind paa det.

Ved en tidligere Lejlighed — det gør jeg i Parentes opmærksom paa — har det omvendte været Tilfældet: at Arbejderne gik imod, medens Slagteriernes Repræsentanter vedtog den paagældende Overenskomst.

Se, med Hensyn til de Lønninger, der er Tale om her, mener jeg, at Rigsdagen ikke har Kompetence til at udtale sig om, hvorvidt disse Lønninger er mere eller mindre passende. Jeg vil gerne have Lov til at rette en Misforstaaelse, som man møder ikke saa ganske sjældent netop i denne Tid. Naar Landmændene, Producenterne, Slagteriernes Repræsentanter, har forkastet Forligsforslaget, er Aarsagen naturligvis ikke den, at man ikke kan unde Arbejderne en anstændig Betaling for deres Arbejde, men man ræsonnerer meget naturligt som saa, at de paagældende Arbejdere i Betragtning af Landbrugets Stilling i de senere Aar maa anses for relativt ret gunstigt stillede. Det er altsaa heri, man skal søge Forklaringen, i Landbrugets vanskelige Stilling i de senere Aar og den ualmindelig lave Forrentningsprocent. Den har vi i frisk Erindring. Forrentningsprocenten for 1936—37 var saa langt nede, at den var under 2 pCt., og derfor synes de paagældende, at der er noget

mindre rimeligt i, at alle andre kan faa deres Lønninger forhøjet. Det har vi ogsaa set denne Gang; over hele Linien er der sket en ikke uvæsentlig Forhøjelse af Lønningerne, der naturligvis vil have en Værdforhøjelse til Følge. Det er den Udvikling, vi stadig bevæger os i her i Danmark under den nuværende Regerings Ledelse i disse Aar. Landmændene maa staa udenfor og tage, hvad der kan falde af.

Jeg er naturligvis klar over, at man i det frie Erhverv maa tage baade Risiko og Gevinst, men vi kan jo ikke tale om frie Erhverv i dette Øjeblik her i Landet. Derfor synes jeg, at Landmændene med en vis Ret kan sige, at til syvende og sidst er det, med hele den Politik, vi er inde paa i det økonomiske Omraade, dem, der bliver ladet i Stikken.

Spørgsmaalet er altsaa nu kommet til Rigsdagen. Statsministeren har fremsat Forslaget og motiveret det, og Spørgsmaalet er altsaa, hvad Rigsdagen vil gøre. Her vil jeg sige paa mit Partis Vegne, at vi erkender, at en Standsning af de Virksomheder, der er Tale om, efter vor Opfattelse ikke kan finde Sted. Svineproduktionen er af de mest omtaalige Produktioner. Vi har et bestemt Kontingent, vi maa levere til det engelske Marked, og vi maa sige ogsaa til gode Priser, og hvis vi blot i nogle Uger trækker os tilbage, er der ingen Tvivl om, at der er andre, der er parate til at indtage vor Plads. Derfor maa vi sige, at en Ordning maa skaffes til Veje, saa Arbejdet paa Slagterierne kan fortsættes.

Regeringsforslaget gaar altsaa ud paa, at Forligsmandens Mæglingforslag skal ophøjes til Lov. Lignende Forslag har vi staaet over for de sidste Aar, at det var Forligsmandens Forslag, der skulde ophøjes til Lov. Det anser vi naturligvis for at være i allerhøjeste Grad betænkeligt og en farlig Udvikling. Forligsmandens Opgave ligger i selve Navnet. Han skal søge at forlige Parterne, at drage en Grænse mellem det, der forlanges fra den ene Side, og det, der tilbydes fra den anden. For at nævne et konkret Eksempel: naar Arbejderne i en Virksomhed forlanger, skal vi sige 10 Øre mere i Timen, og Arbejdsgiverne mener ikke at kunne yde mere end 3—4 Øre, er det Forligsmandens Opgave at undersøge Muligheden for, om man kan finde et Tal derimellem, som man kan faa Parterne til at gaa ind paa. Det er efter vor Opfattelse Forligsmandens Opgave, og ikke, at han som i dette Tilfælde skal være Voldgiftsdomstol, at altsaa det Forlig, han har stillet Forslag om, uden videre skal ophøjes til Lov. Jeg mener, at